

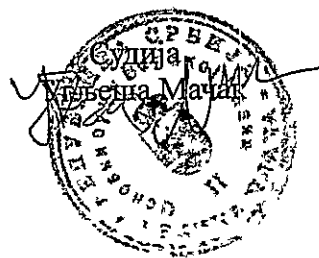

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
К.437/22
25.11.2025. године
ВЕЛИКА ПЛАНА

ИНФОРМАТИЧАРУ ОВОГ СУДА

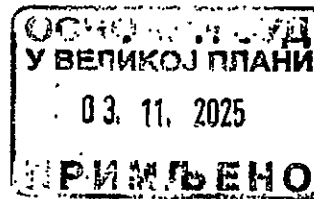
Налаже Вам се да Војиновић Николи из Велике Плана ул. Видовданска бр.5 истакнете пресуду Вишег суда у Смедереву Кж1.32/25 од 29.07.2025.године преко интернет странице.

Прилог: пресуда

Република Србија
ВИШИ СУД У СМЕДЕРЕВУ
Број: Кж1 32/25
Датум: 29.07.2025. године
Смедерев

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Смедереву, у већу састављеном од председника суда - судије Слађане Бојковић, као председника већа и судија Дејана Ђорђевоћа и Душана Милошевића, као чланова већа, са записничарем Јованом Николић, у кривичном предмету окривљеног Бранимира Турјака из Вршца, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о жалби окривљеног, поднетој преко браниоца адвоката Небојше Јанчића из Вршца, изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани К 437/22 од 17.12.2024. године, на седници већа одржаној на основу члана 511. став 1. у вези члана 447. став 2. Законика о кривичном поступку дана 29.07.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба окривљеног Бранимира Турјака из Вршца, поднета преко браниоца адвоката Небојше Јанчића из Вршца, па се пресуда Основног суда у Великој Плани К437/22 од 17.12.2024. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К437/22 од 17.12.2024. године окривљени Бранимир Турјак из Вршца оглашен је кривим за извршење кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика и осуђен:

- на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, која ће се извршавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, а по правноснажности пресуде, те упозорен да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, као и да ће суд - уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора и

- на новчану казну у износу од 20.000,00 (двадесетхиљада) динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде и упозорен да ће да ће се иста - уколико је не плати у наведеном року, заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да општећеном Николи Војиновићу исплати износ од 20.400,00 динара, а суду на име паушала износ од 7.000,00 динара, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио окривљени, преко свог браниоца адвоката Небојше Јанчића из Вршца, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона са предлогом да другостепени суд усвоји жалбу и окривљеног ослободи од оптужбе за наведено кривично дело и захтевом да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа.

Јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, у свом акту КТЖ бр. 31/25 од 04.03.2025. године, предложио је да се одбије као неоснована жалба окривљеног, а побијана пресуда потврди.

На седници већа која је одржана на основу члана 511. став 1. у вези члана 447. став 2. Законика о кривичном поступку, у присуству окривљеног и његовог браниоца, адвоката Небојше Јанчића из Вршца, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, Виши суд у Смедереву је размотрио целокупне списе предмета, као и наводе и предлоге истакнуте у жалби и предлог јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, након чега је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сагласно члану 451. став 1. Законика о кривичном поступку, и по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

- жалба је неоснована.

У жалби није наведено о којој битној повреди се ради, а из њене садржине произилази да је повреду одредаба Законика о кривичном поступку учинио Основни суд у Новом Пазару јер није применио одредбе члана 30. став 3. тог закона, односно није вођен јединствени поступак.

Како је предмет одлучивања поступање по жалби изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани, то евентуална повреда одредаба Законика о кривичном поступку у поступку који је вођен пред Основним судом у Новом Пазару не може бити предмет разматрања овог суда, што чини неоснованим жалбене наводе у том делу.

Неосновано се жалбом окривљеног истиче повреда кривичног закона због тога што према окривљеном није вођен поступак за продужено кривично дело преваре, будући да у конкретној ситуацији за то нису постојали услови. Окривљени је у време када је против њега вођен кривични поступак у предмету Основног суда у Великој Плани већ био осуђен пред Основним судом у Новом Пазару пресудом 5К 358/21 од 14.12.2021. године - која је постала правоснажна истог дана, јер су се странке одрекле права на жалбу. Како у конкретној ситуацији окривљени није морао имати браниоца - у смислу члана 74. Законика о кривичном поступку, уколико је сам окривљени, користећи се својим правима у поступку, нашкодио својим интересима сам се бранећи у поступку, то не може представљати одговорност првостепеног суда. Осим тога, у поступку пред Основним судом у Новом Пазару нико од странака није истицао предлог за измену правне квалификације и вођење кривичног поступка за продужено кривично дело, као у осталом ни у овом поступку. То која би кривична санкција била изречена да је спроведен јединствени поступак за продужено кривично дело је само спекулација и бранилац о томе износи свој став у жалби, а не конкретне чињенице и околности.

Наводи у жалби да првостепени суд у изреци побијане пресуде није користио законску конструкцију предметног кривичног дела, па није навео да је окривљени лажним приказивањем или прикривањем чињеница довео у заблуду оштећеног, већ обманом довео у заблуду оштећеног, по својој природи и значају нису такви да би довели у питање законитост и правилност побијане пресуде, будући да је у питању само ствар семантике, односно у питању је тумачење значења одређених израза и синтагми, а суштински ради се о појмовима са истим значењем, будући да обмањивање или лажно приказивање и прикривање чињеница представља исту ствар, тако да ово не може бити разлог за укидање пресуде.

Што се тиче жалбених навода да је сам окривљени доведен у заблуду, тако да он представља оштећеног и жртву преваре, такође је у питању конструкција самог подносиоца жалбе. Уколико је окривљени сматрао да је он оштећен кривичним делом, био је у могућности да иницира поступак. Ово тим пре што је пред Основним судом у Новом Пазару већ био оглашен кривим за истоветно кривично дело.

За разлику од околности које се наводе у жалби, а које се баве чињеницама и околностима које се не могу проверити, нити су у том погледу у току поступка дати одговарајући предлози, првостепени суд је своју одлуку донео на бази јасних и конкретних доказа и разлога, односно на основу чињеничног стања правилно утврђеног, а доказима у свему поткрепљеног. Због овога првостепени суд и поступа правилно када одбрану окривљеног не прихвата, као нелогичну и непотврђену, будући да у прилог исте не говори ниједан доказ изведен у поступку. Са друге стране изведени су докази и то пре свега они материјални, из којих се може утврдити да је баш окривљени лице које је подигло предметни новац, што као неспорно произилази из извештаја ЈП поште Србије од 14.01.2021. године, он то и не оспорава, сам оштећени је препознао његов глас, а није заинтересован да га неосновано терети, против окривљеног вођен је још један кривични поступак који је правноснажно окончан за у свему слично описано чињенично стање, у коме је окривљени признао радње извршења па *modus operandi*, односно начин поступања, упућује управо на окривљеног. У склопу наведеног, првостепени суд је дао потпуне и јасне разлоге због којих одбрану окривљеног оцењује као животно нелогичну, а самим тим и неприхватљиву, које у потпуности прихвата и другостепени суд.

Остали жалбени наводи нису били од значаја за одлуку овог суда, па као такви нису посебно ни разматрани.

Када је у питању део одлуке који се односи на кривичну санкцију, подносилац жалбе није истакао разлоге због којих сматра да је изречена казна непримерена и неадекватна, па је овај суд по службеној дужности испитао првостепену одлуку и у том делу. Мада првостепени суд погрешно узима да се у конкретної ситуацији ради о већ осуђиваном лицу, ова чињеница није могла бити узета као отежавајућа, будући да је пресуда Основног суда у Новом Пазару К358/21 изречена и постала правноснажна 14.12.2021. године, а кривично дело које је предмет овог поступка извршено је пре тога - у интервалу од 10.09. до 15.09.2020. године, но ова чињеница сама по себи не значи да је и одлука у погледу кривичне санкције неправилна. Ово стога што околност да је према окривљеном вођен још један кривични поступак, због готово истог чињеничноправног описа и истоветног кривичног дела, у коме је правноснажно оглашен кривим, указује на претходни живот окривљеног, што такође представља отежавајућу околност. Сем тога, окривљеном у смислу одредбе члана 66. став 3. Кривичног законика није могла бити изречена условна осуда, будући да се условна осуда не може изрећи ако није протекло више од пет година од правноснажности осуде којом је учиниоцу изречена казна затвора или условна осуда за умишљено кривично дело, тако да имајући у виду већ наведену пресуду Основног суда у Новом Пазару, наведени период још

увер није протекао, тако да је првостепени суд био у обавези да изрекне казну затвора. Са друге стране имајући у виду начин извршења казне затвора на коју је окривљени осуђен, односно да ће иста бити извршена у кућним условима, без примене електронског надзора, јасно је да је првостепени суд утврђеним олакшавајућим околностима дао одговарајући значај приликом индивидуализације и одмеравања кривичне санкције. Наиме, суд је ценио личне и породичне прилике окривљеног, дајући адекватан значај околности да је у питању лице у зрелим годинама, које има два детета, имајући у виду и чињеницу да једно дете има здравствене проблеме, што произилази из приложене медицинске документације, те релативно дужи временски период од извршења кривичног дела, што се посматра као држање окривљеног после извршеног кривичног дела, будући да против њега у међувремену није вођен нови кривични поступак, што све поткрепљује и оправдава одлуку првостепеног суда у погледу кривичне санкције на коју је осуђен, имајући у виду и начин извршења исте.

Како је чланом 208. став 1. Кривичног законик осим казне затвора, кумулативно прописана и осуда на новчану казну, то овај суд налази да је и у том делу првостепени суд донео правилну одлуку, пре свега имајући у виду чињеницу да је новчана казна одређена у минималном износу, као и да је за плаћање исте окривљеном остављен довољан рок.

Из изнетих разлога, применом члана 457. Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци.

Виши суд у Смедереву, дана 29.07.2025. године

Записничар

Јована Николић, с.р.

ПРЕДСЕДНИК СУДА ВЕЋА

Судија Слађана Бојковић